

Bemærkninger til forslaget

Danmark er et af de lande i den industrialiserede verden, der procentvis har færrest indvandrere. Pr. 1. januar 1989 var antallet af udenlandske statsborgere 142.016. Deraf kom 23.977 fra nordiske lande, 26.568 fra EF-lande, 41.993 fra det øvrige Europa, herunder 26.072 fra Tyrkiet. 5.502 kom fra Afrika, 5.090 fra Nordamerika, 2.105 fra Syd- og Mellemamerika, 32.276 fra Asien, 645 fra Oceanien, 4.860 statsløse/uoplyste. Det er i alt 2,8 procent af hele befolkningen.

Til sammenligning skal nævnes, at der i Sverige procentvis er dobbelt så mange udlændinge, i Vesttyskland tre gange så mange og i Schweiz syv gange så mange. Problemerne mellem fremmede og danskere er også mindre end det fremmedhad, der er en politisk realitet i en række andre lande. De modsætningsforhold, som jævnlige kommer til udtryk i den danske debat, er ikke større, end at de kan imødegås med en målrettet integrationspolitik.

Bemærkninger til forslagens enkelte dele

ad 1

Flygtninge, som kommer til Danmark, får tilbudt en mere konsekvent undervisning i danske samskoleforhold og sprog end indvandrere. Et integrationsprogram for indvandrere kan derfor tage udgangspunkt i de erfaringer, som Dansk Flygtningehjælp siden 1979 har gjort med et 18 måneders obligatorisk kursusforløb. 98 pct. af flygtningene gør brug af integrationstilbudene, og næsten alle deltager i den intensive undervisning.

ad 2

I enkelte områder med stærk koncentration af indvandrere er der på skoler og i enkeltklasser stor overvægt af delvis fremmedsprogede børn. Dette problem opfattes forskelligt i de berørte kommuner og har ført til meget varierede pædagogiske initiativer.

Som hjælp til de kommuner, der ikke finder de hidtidige ordninger tilstrækkelige til at undgå barrierer mellem danske og udenlandske børn, skal der gives mulighed for, at naboskoler kan samarbejde om sammensætningen af klasser ud fra sproglige og pædago-

giske hensyn. Naboskoler kan også samarbejde på tværs af skoledistrikter.

Det vil imidlertid yderligere fremme integrationen, hvis indvandrerbørn allerede i en meget tidlig alder deltager i hverdagen i en daginstitution, legestue, klub eller lignende sammen med dansksprogede børn.

En række forskelligartede kommunale initiativer afpasset efter de lokale muligheder vidner om stor forståelse for denne sammenhæng. Kommunerne bør ansøges til yderligere initiativer på dette område.

ad 3

En fuldstændig beskrivelse af indvandrernes boligforhold findes ikke, men på grundlag af en undersøgelse fra boligministeren fra den 10. maj 1988 – hvor det er undersøgt, hvor mange udlejede boliger der bebos udelukkende eller overvejende af udenlandske statsborgere – er det muligt at danne sig et billede.

For det første er lejeboligerne og ikke ejerboligerne meget naturligt det primære mål. Allerede det skaber en skæv fordeling.

For det andet er det i de områder, der har størst omflytning, at ledige lejligheder opstår. Det skaber i sig selv en skæv fordeling inden for lejeboligerne.

For det tredje er der formelle og uformelle barrierer, der effektivt forhindrer en mere ligelig fordeling.

Hvis man alene holder sig til lejeboligerne, fremgår det af boligministerens undersøgelse, at den geografiske fordeling er meget skæv. I Københavns Amt er spredningen f.eks. fra 9,75 pct. af lejeboligerne i Ishøj til 0,38 pct. af lejeboligerne i Gentofte. I disse tal skjuler sig en endnu skævere fordeling, fordi der internt i kommunerne er langt større forskelle fra boligområde til boligområde.

Forslagene til bedre boligfordeling skal tage udgangspunkt i:

at udlændinges integration er et fælles ansvar, og at alle dele af landet derfor bør inddrages i opgaven, at forstærket koncentration af udlændinge i den enkelte kommune og det enkelte boligområde bør undgås, og